

ಹೇಳಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡನಾದರೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ.

ಅವಳ ಗಂಟೆನು ಹೊಕ್ಕತೀ... ಸಾವುಕಾರ ರೊಕ್ಕಾ ಕೊಡ್ತಾರೆ... ಇಡಿ ಊರ ಮಂದಿಗೆ ಅಡಕೆ ಎಲಿ ಕೊಡ್ತಾಳ ಸಾವ್ವಾರ್ತಿ ರಕ್ತವ್ವ...'

ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ಹಂಗಿಸಿದ ದನಿ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಂಗಿಸಿನಿಂದ ಕೇಳಿ ಬಂದಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಉಳಿದ ಕೆಲಸಗಾರರೂ ನಕ್ಕಿದ್ದರು. ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿದ್ದ ನನಗೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿಗೆ ವಿಶೇಷ ಆದ್ಯತೆ ಇರುವುದು ಮತ್ತು ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಏನೋ ಸರಿ ಇಲ್ಲದಿರುವುದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆದರೆ ಈ ಸಾಹುಕಾರ ಯಾರಾಗಿರಬಹುದು ಎಂಬುದು ಎಡಬಿಡದೆ ಕಾಡತೊಡಗಿತು. ರಾತ್ರಿಗೆ ಚಿಕ್ಕವ್ವಳಷ್ಟೇ ಸುಮಾರು ವಯಸ್ಸು. ಹೀಗಾಗಿ ಕಾಕಾನ ಸಂಗ್ರೀ ಇರಬಹುದೆ ಎಂಬ ಅನುಮಾನ ಮೂಡತೊಡಗಿತು. ಆದರೆ ಮನೆಯ ಯಜಮಾನಿಕೆ ಅಪ್ಪನದಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಸಾಹುಕಾರ ಎನಿಸಿದ್ದ. ಈ ಕೆಲಸದ ಹೆಂಗಸರು ನನ್ನನ್ನೂ ಸೇರಿದಂತೆ ಅಜ್ಜನಿಗೂ ಅಪ್ಪನಿಗೂ ಕಾಕಾನಿಗೂ 'ಸಾವಕಾರ' ಅಂತಲೆ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಯಾರು ನೀವೆಂದುಕೊಂಡ ಸಾವಕಾರ... ಎಂದು ಕೆಲಸದ ಹೆಂಗಸರನ್ನು ಕೇಳಲು ನನಗಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವಳಿಗೆ ರೊಕ್ಕ ಕೊಡುತ್ತಿರುವುದೇಕೆಂಬುದು ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಅದು ನನ್ನ ತಳಮಳಕ್ಕೂ ಕಾರಣವಾಯಿತು.

ಸಣ್ಣ ವಯಸ್ಸಲೆ ರಾತ್ರಿ ಓಡಿ ಹೋಗಿದ್ದಳು. ಅದ್ಯಾವನೋ ಗೌಂಡಿ, ಅರ್ಧ ಸೇದಿ ಆರಿಸಿದ ಪೈಜ್ ಬೀಡಿಯನ್ನು ಕಿವಿಯ ಮೇಲೆ ಸಿಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸೈಲಿಗೆ ಮಾರುಹೋಗಿದ್ದಳಂತೆ. ಒಂದು ಜುಮ್ಮಾದ ದಿನ ನಸುಕಿನ ವೇಳೆ ಅಲ್ಲಾಭಕ್ಕನೊಂದಿಗೆ ಗೋವಾಕ್ಕೆ ಪರಾರಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಇಬ್ಬರೂ ಸೇರಿ ಮರಳ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಒಂದೊಂದು ಕಾಲು ಇಟ್ಟು ಗುಬ್ಬಿಗೂಡು ಕಟ್ಟಿದರು. ಕಟ್ಟಿದಂತೆ ಅಲೆಗಳು ಕೊಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಬದುಕು ಒಂದು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಾಲೆ ಆಟ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗಲು ಬಹಳ ದಿನ ಬೇಕಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಪೈಜ್ ಬೀಡಿ ಎಸೆದು ಭಕ್ತ ಗಾಂಜಾ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಹಿಪ್ಪಿಗೆ ಗಾಂಜಾ ಸಪ್ಪೆ ಮಾಡತೊಡಗಿದ. ಬೇಗ ಸಾಹುಕಾರನಾಗುವ

ದುರ್ಗಮ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಬರಿಗಾಲಲ್ಲಿ ನಡೆಯತೊಡಗಿದ್ದ. ರಾತ್ರಿ ಚೆಲುವಿ ಆದರೆ ಪ್ಯಾಲಿ ಹೆಂಗಸು. ಹಿಪ್ಪಿಗಳೊಂದಿಗಿನ ನಂಟು ಅವರನ್ನು ಮನೆಗೂ ಕರೆತಂದಿತು. ಇದು ಇಬ್ಬರಿಗೂ ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೆಯ ಸಂಗತಿಯಾಗಿತ್ತು. ಬರುಬರುತ್ತ ಪಾರ್ಷ್ವ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಶುರುವಾದವು. ಪೆನ್ನೀ ವೈನು ಗಾಂಜಾ ಮೀನು ಮಾಂಸ... ವೈಭೋಗ ಯಾವಾಗಲೂ ತೇಲಿಸಿ ಮೇಲೆ ಒಯ್ಯಲು ನೋಡುತ್ತದೆ. ಸ್ವರ್ಗದ ಕಲ್ಪನೆ ತುಸು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣು ಪೊರೆ ಹರಿದುಕೊಂಡು ನರಕ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿಸುತ್ತದೆ. ಇಡಿ ಬದುಕಿಗಾಗುವಷ್ಟು ಕೆಂಡವನ್ನು ಉಡಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಾಳಿನ ರೊಟ್ಟಿ ಬೇಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ರಾತ್ರಿ ಓಡಿ ಬಂದಂತಹದೆ ಒಂದು ನಸುಕಿನ ಜಾವ. ಕಣ್ಣುಜ್ಜಿ ನೋಡಿದಳು. ಮಗ್ಗಲು ಖಾಲಿ. ಎದ್ದು ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗೂ ನೋಡಿದಳು... ಕೂಗಿ ಕರೆದಳು. ಭಕ್ತ ಇಲ್ಲ. ಹತಾಶೆಯಿಂದ ಗೋಡೆಗೊರಗಿದಳು. ನಿನ್ನೆಯ ಅವುಲು ಇನ್ನೂ ಇಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಕಣ್ಣು ಇನ್ನೂ ತೇಲುತ್ತಿದ್ದವು. ಹಾಗೆ ಕಾಲು ಚಾಚುತ್ತ ತೊಡೆ ಚೆಲ್ಲಿದವಳಿಗೆ... ಭ್ರಶನ ನಶೆ ಇಳಿದುಹೋಯಿತು. ಒಳತೊಡೆಯಲ್ಲಿ ದಗೆ ಬೇಗ. ರಾತ್ರಿ ನಡೆದ ಎಲ್ಲವೂ ಬಿಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದವು. ಹಿಪ್ಪಿಗಳು ಮುಕ್ತಿ ತಿಂದಿದ್ದರು. ಚೀರಿದಳು... ಅಲೆಯ ಭೋರ್ಗರೆತದಲ್ಲಿ ಅದು ಇಂಗಿ ಹೋಯಿತು. ವಾರ ಕಳೆದರೂ ಭಕ್ತನ ಸುದ್ದಿ ಇಲ್ಲ. ಅವನು ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿಹೋದನೆ... ಪೊಲೀಸರು ರಾತ್ರಿ ಬಂದು ಎಳೆದೊಯ್ದರೆ... ಹಿಪ್ಪಿಗಳು ತುಪಾಕಿ ಸಿಡಿಸಿದರೆ... ಯಾವುದೂ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

ಕಣ್ಣುದುರು ಅಗಾಧ ಕಡಲು. ಎಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಹಡಗುಗಳು. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಮರಳುತ್ತಿರುವ ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ಹಡಗುಗಳು. ಕಿನಾರೆಯ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ನಡೆದಳು. ಅವೆ ಅಲೆಗಳು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಮರಳಿ ಬರುತ್ತಿವೆ. ಕಡಲಿನ ದುಃಖದ ಮುಂದೆ ತನ್ನದು ಯಾವ ದುಃಖ ಎನಿಸಿತು. ರಾತ್ರಿ ಊರಿಗೆ ಮರಳಿದಳು. ಊರು ಮಿಕ್ಕಿಮಿಕ್ಕಿ ನೋಡಿತು. ಅವಳ ಅಪ್ಪ ಸಂಬಂಧಿಗಳಲ್ಲೆ ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಿದ. ಹೊಸ ಸೀರೆ ತೊಟ್ಟು ರಾತ್ರಿ ಮತ್ತೆ ನವಿಲಾದಳು. ವರ್ಷೋಪ್ಪತ್ತು ಬಾಳುವೆ ಮಾಡಲಾಗದೆ ಗರಿ ಉದುರಿಸಿಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ಊರಿಗೆ ಮರಳಿದ್ದಳು. ಗಂಡ ಬಿಟ್ಟ ಗಯ್ಯಾಳಿ... ಎಂದು